

14 JULI 1943

4015

Tiden er ikke til at den annen front må opprettes i Europa!

Død over okkupantene og deres femte kolonne, quislingene!

FRITTEN

Nr. 20 1943 - KAMPORGAN FOR NORSKE PATRIOTER

På grunn av visse forhold er nedenstående artikkel blitt forsiktig:

7 JUNI —

Som merkjedag for fridom og sjelstende har 7 juni ein brae plass i nordmanns hjarta. Då vart Norge i 1905 løyst frå unionen med Sverige og fridomsverket frå Eidsvoll 1814 på ny sett i kraft. Men attom denne merkjedagen låg ein fleire hundreårig strid for å vinna at hushødsretten til vår heimjord.

Det har aldri høvd for nordmenn å vera trelar under framande herrar. Sagatia leikar enno i hugen vår. Dei norske fjordar, fjell og dalar fostra eit høgreist folkeferd, ærekjært og stolt, hugfest til fridom, heim og sett. Av norsk jord rann ein sermerkt norsk kultur og norsk mål. I kamp med ein vill natur vaks vågemot og sterke tru på eigen kraft og styrke.

Men dansketia la mørke over landet. Vår eigen kultur, målet og sjøleigarketten vart ikkje lenger verd. Dei danske futane stal rikdomane våre saug ut folket og for fram med vald. Og tysk adel, som trengde seg inn ved det danske hoffet og i det danske embetslivet, sette eit sterkt preg på den omsynslause styrlinga me fekk. Trælekåra dreiv det norske folket til kamp. Dei verste futane vert jaga

eller slegne ihel. Nye slektledd tok opp striden, og fridomsviljen vannsiger. Riksforstamlinga på Eidsvoll 1814 kunngjorde nasjonal fridom og folkestyre.

Danskestyret hadde gitt oss ein hard knekk, økonomisk og kulturelt, og me hadde mist ein god del av sjokkensla vår. Økonomisk vanmakt førde til union med Sverige. Men konstitusjonen av 1814 gav grunnlag for ei rik blomming i norsk næringsliv, i kunst, vitenskap og forskning. Ei slik grottid hadde me ikkje hatt sia sagatia. Urkrafta vart henta fram att i folket. I dikt og dåd, i tonar og farger vart kjærleiken til landet og folket meisla inn i hugen vår. Gjeve menn bär Norges namn ut over verda. Då svenskane ville krenke Eidsvollsmerket, reiste me oss til ny strid, og 7 juni 1905 fekk Norge sin plass millom frie na-jonar.

I den tia me no fekk rå oss sjelte var det stor framgang og vokster i nasjonen. Fridom, lov og rett vart rotfest i folket. Men me var ikkje vakne for trugemåla utanfrå. Me såg ikkje klårt nok kva Hitler-veldet i Tyskland innebar. Både åndeleg og militært var me därleg budd då valdsmakta kasta seg over oss. Me laut strekke våpen, og målmedvete

gjekk fienden straks i gang med å gjera oss til reidskap i krigen for tysk verdsherredøme. Alt åndeleg og materielt liv har han underordna sin krigspolitikk. All vår nasjonale eigedom, og folket med, er sett inn i Hitler si krigsmaskin. Me råkap og vald — som soga til no ikkje kjenner til — er fedrelandet plynstra og kuva. Slik vil me ikkje finna oss i lenger. Den nasjonale særskjensla er trakk på. Livsviljen og trøngen til å vora fri man bryt i bringa vår. Me sper etter kva me kann gjera.

Me må gjera fridomskampen so omfattande og slagkraftig som mogleg. Kvar må gjera sin innsats, der det krevst mest, og der det gir dei beste resultater. Du som eig fabrikk, verkstad eller gruve — det er di oppgåve å syta for at det vert produsert minst mogleg for fienden og at han får minst mogleg av ferdig vare — Du som eig forretning eller driv handel — det er di oppgåve å syta for at mat og klær kjem vårt eige folk til gode. Du som er bonde — du som er fiskar — saboter alle tyske rekvisisjonar og forordningar. Du må syta for at dine produkter kjem fram til eigne landsmenn — Du som arbeider på kontor eller har åndeleg yrke, du som arbeider i industrien, i transporten, på gården eller i skogen -- nekt alt tysk arbeid. Saboter alle tyske krigstiltak.

Alle må me etter evne yta pengehjelp til fridomsarbeidet. Ingen aktiv kjempar må vanta turvande hjelp. Heile folket — utan omsyn

til klasse eller parti — må stå ubryteleg einigt og samla. By og land må organisert ta sikte på å skada og øydeleggje fienden si krigsmaskine. Sabotasjen må aukast i alle former. Landet vårt treng fleire friskare troppar.

Våre forfedre kjempa seigt og lenge, i slekt etter slekt, før dei vann at fridomen i 1814. Men då svor dei ein dyr og heilag eid: Einig og tru til Dovre fell! Og dei slo ring om Eidsvollsmerket.

Deira eid og kamp kviler no på oss. Soga vår, med sin sekellange strid for fridom og rett, krev i dag at me i handling visar me er nordmenn. Den hardfore krigsviljen, den hensynslause innsatsen, offerviljen og heltemotet må fram att i kvar einskild av oss.

Under kongen sitt valgspråk — ALT FOR NORGÉ — i kjærlek til heim og land, i truskap mot vår fedrearr, må me vera budd på å ofra ALT for å vinne Norge att. Reint og fritt skal då flagget på ny slå i vinden, og hægreist og stolt kann me med Ejernson syngja:

Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem,
furet, værbitt, over vandet,
med de tusen hjem —
Elsker, elsker det og tenker
på vår far og mor
og den saganatt som senker,
senker drømme på vår jord.

PATRIOTER I KAMP

Norske patrioter har sprengt ei bru ved Stavanger og har avsporet et tog i nærheten av Oslo og satt fyr på et militærdepot. I Nord-Norge har norske patrioter ødelagt de tyske sambandslinjene slik at det har skapt stor forvirring i forsyningene til de tyske tropper.

Danske patrioter har ødelagt en mindre fabrikk med brannbomber. Idrettshuset i Sundbyhede er også ødelagt. Et annet sted angrep en vepnet sabotasjejetropp en fabrikk som laget krigsmateriell. Patriotene uskadeliggjorde vaktene og førte dem til en kjeller. Så anbragte de tidsinnstilte bomber i fabrikken og forsvant. Fabrikken for i lufta, og eksplosjonen var så kraftig at glassrutene i omkringliggende kvartaler gikk i stykker. En av vaktene måtte bringes på sykehús.

Polske patrioter har i flere byer brent opp planene for fordelingen av landbruksleveransene og registreringskortene for mobiliseringen. En stor jernbanebru ble sprengt og et tog avsporet. En jernbanestasjon ble angrepet og ødelagt. Polske patrioter har også angrepet en fangeleir, slått ned vaktene og befriid de landsmenn som satt fengslett. De har videre henrettet en tysk general, Wilhelm Libertau. Og på åpen gate i Warzawa drept 5 gestapomenn.

Belgiske patrioter gikk i Gent til angrep på en tysk befolkning. De ødela listene over de tvangsutskrevne som skal sendes til Tyskland. På et sted ble jernbanelinja brukt så trafikken må innstille en måned. På et annet sted ble demningen brukt så kanalen ble usarbar i 5 km lengde.

NAZI-KULTUR

Tidlig en morgen for ei tid sia fant noen beboere i Hairsjordgt. 10 en mann liggende utenfor gården fullstendig døddrukken. De ringte sjølsgatt til politiet og fikk kadaveret fjernet.

De skulde heller latt det ligge. Det visste seg å være en annen av gårdenes beboere, nemlig nasipampen Ragnar Arnold Boye-Jensen, ansatt i Kulturdepartementet, og en slik forsmeldelse som å bli arrestert kunne han ikke uten videre la gå upåtalt. Kultursprederen visste hvordan han skulle ramme de skyldige. Han skrev et brev til Terboven og anga hele gården som et «overordentlig jossingredes», med den følge at samtlige beboere, unntatt Boye-Jensen ble kastet ut på kort varsel. Slik handler de tyske ærendssveiner.

VIS HOLDNING!

Det blir kritisert at det vises en uverdig oppmerksombet mot opplegg, musiserende tyskere osv. Og koene foran propagandavinduet på Karl Johan påtales. En tysk offiser til og med uttrykte sin forbauselse over den uverdige nysjerrighet og mangel på indignasjon som ble vist under demonstrasjonen av «Den pansrede never» på der Führers fødselsdag. Da franskmenne i den første okupasjonstiden viste unfallenhet og mangel på demonstrativ holdning overfor fienden, spurte de tyske soldater og offiserer: «Er de da ikke glad i landet sitt?» Vi stiller det samme spørsmål. Vår minste innsats i dag må være på alle måter å vise bandittene kald forakt, avsky, hat og harme. Og vi nekter å boye oss for deres maktbud.

NASJONAL INNSATS

Ærendssveinene for okkupasjonsmakta - Quisling og hans «regjering» - vil tvinge oss til «nasjonal arbeidsinnsats». Leiesoldatene kan kalle det matnuk, vedhogst eller hva de vil - vi vet det er tysk krigstjeneste. Vi blir gjort til soldater for verdensbarbareren Hitler - i krig mot oss sjøl - mot våre allierte. Nordmenn!: Mobiliseringsordren 9 april 1940 kalte deg til krig mot Hitler. Tvangsutskrivinga har nå bragt vår krig inn i en ny fase, den alvorligste hittil. Ansvaret for nasjonen, vår egen og våre barns fremtid krever en málbevist kamp av oss alle. En snarlig seier avhenger av om du og jeg følger mobiliseringsordren til landets konge og lovlige regjering.

1. Ingen må derfor melde seg til noen slags registrering. Ingen må møte fram etter innkalling, enten det er til arbeidskontor eller til legeundersøking, til avreisested eller arbeidsplass. Du må sikre deg mot å bli tatt.

2. Du, som tross alt kommer i tysk tvangsarbeid - må sabotere, i alle former, til alle tider og på alle områder. Hvor du enn har din arbeidsplass må du sørge for at friomsarbeidet gir resultater.

3. Blir du tatt og sendt med tog gjennom Sverige, skal du gi deg til kjenne for den svenske kontrollbetjening. Kontrollbetjeningen har ordre til å forvisse seg om at nordmann ikke blir tvangssendt med tog gjennom Sverige, og til å forklare at du i tilfelle kan forlate toget. Du blir ikke sendt tilbake fra Sverige.

4. Du som ikke er tvangsut-

skrevet: må hverken soke eller ta imot noen stilling som er ledig eller vil bli ledig på grunn av arbeidsmobiliseringa. Ingen kvinne må ta arbeid som i dette tilfelle normalt utføres av manlig arbeidskraft. Ungdom må ikke soke eller ta arbeid som ellers utføres av voksne. Ingen må soke stilling i stat eller kommune. Norske patrioter blir i landet. I grupper på 3-7 manu slutter vi lag og fører fridomskrigene videre. Med en sogn leder skaffer vi oss våpen og nødvendige hjelpevåpen med sikte på å ødelegge fiendens krigsmaskin, transport og hær.

NED MED MORDBANDITTENE!

Sverre Refstad var en staut nordmann i sine beste år, en bevisst fridomskjemper som var budd på å offre alt for Norges sak. Hitlers blodhunder - Gestapo - har nå utslettet ham.

Tirsdag etter pinse ble hele Rislokka omringet av tyske politisoldater, over 100 i alt. Området ble avsperrt og endel av de tyske banditter kjørte opp foran huset hvor Sverre Refstad bodde. Refstad prøvde å komme seg unna, men rakk ikke lengre enn ut i gaten. I det samme knittrer maskin geværene løs. Den vergelose Refstad blir fullstendig gjennombullet av kuler. Han faller til jorden og de to nasidjevlene som hadde truffet, stormer fram. Over det ukjennelige og blodige lik av den myrdede nordmann og under rå jubel av de andre svina omfavner de to mordbandittene hverandre. I sadistisk gledesrus lykkuusker de hverandre etter fullfort bloddåd.